

ини, не чакахъ да имъ се повтаря, но щомъ си дойдехъ отъ училището и си научвахъ уроцитѣ, бързахъ да свършѣтъ по скоро подарѣка за баща си. Ако нѣщо не знаехъ, питахъ майка си, която на драго сърдце имъ показваше всичко. Така тѣ всѣки день работихъ прилѣжно, до като свършихъ подарѣка. Ето че дойде и именния день на баща имъ. Него день тѣ се събудихъ рано, облѣкохъ се и чакахъ да се събуди татко имъ, за да му честитѣтъ именния день.

Като се събуди бмща имъ, Донка и Анка отидохъ при него, цалунѣхъ му рѣка и му подадохъ чорапитѣ, а Донка — чехлитѣ.

Баща имъ, като видѣ хубавия подарѣкъ отъ дѣщеритѣ си, пригърнѣ ги отъ радостъ, цалунѣ ги и имъ каза: „Мили дѣца! бѣдете винѣги работни, слушайте учителката си, обичайте майка си, както обичате и менъ и Богъ ще ви благослови, та ще станете честити, похвални и обичливи отъ всѣкого.

Дѣтински припомнювания

(Съ двѣ картинки).

о гдѣто бѣхъ малко момиченце, имахъ една кукла. Тази кукла азъ нарѣкохъ Магдалинка. Тя бѣше много хубава и чиста, затова всичкитѣ мои другарки ѣ обичахъ. Моя братъ, Георги, често обичаше да ѣ расхожда съ колцата си по двора.